„Ma ollen rasket pattu teinud! — ütles temma, — ja sedda kanget willetsust isse ennesele saatnud. Pat, mis tehtud, ei wöi ennam teggemata jäda, et kül mo Önnisteggia omma Waimo läbbi mo süddames kinnitab, et temma mulle andeks annud. Se muhtlus ommeti, mis Jummal ajalikkuks elluks mo peale pannud, on öige; ma ollen sedda teninud ja tahhan allandlikkult kanda. Agga sedda töutan ja tahhan Jummala abbiga tehha, et eddespiddi püan muid inimessi selle hukkatusse eest hoida, mis mo holetusse läbbi mo mehhe peale tulli: Ni kaua, kui Jummal mulle weel ellu päiwi annab, peab igga öse lambikenne mo akna peal pöllema ja tahhan hoolt kanda, et mul ellades ennam öllist pudu ei tulle!“

Nönda lubbas lesknaene ja piddas omma sönna truiste. Igga öse ehha kustumisest koidu walgeni paistis temma aknast elle walgus ja laewamehhed wöisid julged olla, et se neid ei petnud. Mönni kallamees omma nodapadiga, mönni laewamees kaubalaewaga, kui tulest neid aeti ja pimmedusest silmad kinni maeti, egga olnud abbi kumpassist egga türist, siis lesse naese tulle järrel leidsid öiget teed ja said kaljude wahhelt Rona lahhesse, kus tule eest warjul olles parremaid ilmu wöisid odata. Mönni, kes sures tormis arwas surma tundi käes ollewad, kui sealt walgust näggi,



peasis ärra surma küsist ja jäi weel omma naesele peaks ja omma lastele toitjaks. Aega möda sai lesse naese töutus ja hea tö laiemale kuulsaks ja abbi mis temma mitmele saatnud, sai teadawaks, et ka sealt ma wallitsus sedda hakkas tähhele pannema. Se siis satis naesele kirja, kelle sees auus tö heaks kideti ja kästi, sedda mitte mahhajätta. Kirjaga ühhes sadeti ka uus ja surem lamp kingitusseks mis parrema walgusse andis ja lubbati weel naesele igga aasta ölli kullu kroni polest tassuda. —

Olleme nüüd sedda luggu juttustanud, nagu hea söbr meile sedda räkinud. Se on isse Rona sares käinud, on pimmedal ööl isse lambi walgust näinud ja köik lesse naese käest järrelkulanud. Meie söbr ütles weel: Mind wöeti Rona perres lahkeste wastu ja need tunnid, mis selle armsa rahwa jures wiitsin, ei lähhä ellades mo melest ärra; ma tundsin et ollin ristirahwa majas. Tunnid kadussid könneledes ruttuste ärra ja öhtu olli käe, enne kui jälle laewa ankrud töstsime. Kui lahhest hakkasime wälja minnema, pandi just lampi akna peale pöllema ja se paistus olli meile weel nagu wagga naese wiimne Jummalaga jätminne. Sure merre peal weel paistis tulluke meie silmi ni kaua kui otse Rona perre kohhal purjetasime. Waikselt istusin kaua laewa peal, silmad sare pole pöördud ja mitmesuggused mötted käisid mo peast ja